

„Nechte ho na pokoji,“ zavolala jsem na celou skupinu a všichni se otočili. V očích jednoho z nich se zlověstně zablesklo. Vypadal jako hlava celého toho shromáždění.

„Ale, ale... tak on tady snad má i nějaký bodyguardy!“ zahlásil rozjařeně a ostatní mu uvolnili průchod ke mně.

Srdce se mi rozbušilo a prsty se mi roztřáslы nervozitou, ale snažila jsem si zachovávat chladnou hlavu.

Možná nebyl úplně nejlepší nápad se do toho motat.

„Zavolám policii,“ varovala jsem je co nejklidnějším hlasem a založila jsem si ruce v bok.

„No tak, kotě. Až to tady vyřídím, co takhle někam zajít, hm?“

„S tebou radši ani do krámu pro rohlíky,“ poznamenala jsem uštěpačně.

Zúžily se mu zorničky a vztekle zasyčel.

Říkat tohle zařazuji do sbírky svých špatných nápadů.

„Ptát se tě nebudu,“ falešně se usmál, až vycenil své napůl zčernalé zuby a natáhl po mně ruku. Chytila jsem ho za zápěstí a prudkým pohybem ho odstrčila dozadu mezi zbytek svých kamarádů. Překvapeně se na mě podíval.

„Kde se v tobě bere taková síla?!“ zavrával a já si všimla, že se ostatní kolem mě pomalu stahují do kruhu.

Zatraceně.

Znejistěla jsem a otočila se. Za mnou stála nějaká tlustá holka a hnusně se šklebila.

Vzpomněla jsem si na svého skvělého učitele tělocviku a v duchu mu poděkovala za jeho snahu nás naučit základy sebeobraný.

Natočila jsem se bokem a švihem udeřila tu holku loktem na solar. Překvapeně zachrochtala, zlomila se v pase a ustoupila dozadu, čímž mi uvolnila malou mezeru v kruhu zakuklenců, kteří se ke mně plížili jako hladové hyeny.

„Uteč,“ sykla jsem na toho vysokého kluka, kterého napadli.

Propletla jsem se mezi nimi, odrazila jsem příliš pomalý pokus mě chytit za ruku a sprintovala k nejbližší lavičce. Těsně za sebou jsem slyšela křik a dusot, věděla jsem, že musím být rychlá.

To jich vážně musí být tolik? Dost věcí to komplikuje.

Vyskočila jsem na opěradlo lavičky, odrazila jsem se od něj a chytla se silné větve starého, napůl suchého stromu. Lavička se setrvačností zhoup-la dozadu a s rachotem se převrátila na chodník.

Rychle jsem šplhala nahoru. Usadila jsem se téměř v koruně, vytáhla jsem telefon a předstírala, že volám policii.

Podě mnou se rozpoutalo hotové peklo. Toho kluka už bili hlava nehlava, dokud se k nim nedoneslo, že volám policii. Pak začali všichni najednou utíkat.

Nechali ho ležet zbitého na zemi. Přešel mi mráz po zádech a seskočila jsem dolů.

Obrátila jsem ho na záda a zkontrolovala, jestli dýchá. Naštěstí byl jen trochu omráčený, tak jsem ho co nejšetrněji dotáhla k nejbližší lavičce a s vypětím všech sil ho na ni vysadila.

„Vnímáš mě?“ zadívala jsem se mu do tváře. Kolem oka se mu začínala rýsovat modřina.

„Jo,“ odvětil tiše.

„Jak se jmenuješ a kde bydlíš?“

„Gabriel Schwartz. Chceš adresu?“

„Potřebuju jenom vědět, jestli jsi v pořádku.“

Nadiktoval mi adresu.

V jeho pohledu bylo něco zvláštního. Šedivé oči měly pořád stejný výraz a dívaly se jen na jedno místo. I když jsem se mu dívala přímo do očí, připadalo mi, jako by to vůbec nevnímal.

Gabriel pootevřel okno a přisedl si ke mně. Spokojeně jsem se k němu přitulila. Po víc jak 3 měsících, co se známe, nám to ani jednomu nepřišlo divné.

Už dlouhou dobu jsem si odmítala přiznat, že k němu cítím něco víc. Teď jsem si to ale připustit musela.

Jak dlouho to ještě budu umět tajit? Už teď má většina lidí z naší party podezření. Až to jednou praskne...

Je zbytečné se zabývat něčím, co se možná ani nestane.

„Víš, jak jsem ti před pár měsíci nechtěla říct, proč žiju jen s tátou?“ odhodlala jsem se zeptat po dlouhém přemýšlení, jestli to zvládnu vyprávět.

„Jo, pamatuju si to.“

Rozhostilo se trapné ticho a já na poslední chvíli zaváhala.

„Chceš o tom mluvit?“

„Ano,“ odvětila jsem jednoduše.

„Poslouchám.“

Odložila jsem hrnek na stůl a překřížila nohy v kotnících.

„Moje mamka umřela, když mi bylo pět. Odjížděla na nákup, protože zapoměla koření na ryby. Bylo to před Vánoci, bytem voněl kapr a já jí říkala, že to nevdá, že nebude takový, jako ho dělá vždycky. Ona ale měla svoji hlavu, tak sedla do auta a odjela.“

Věděla jsem, že musím pokračovat. Staré vzpomínky mě ale nenechávaly v klidu. Zhluboka jsem se nadechla.

Gabriel nahmatal moji ruku a pevně ji stiskl. Potlačila jsem tísnivý pocit v hrdle a roztřeseným hlasem pokračovala dál.

„Strašně dlouho se nevracela. Telefon jen vyzváněl do prázdna, když jsme jí zkoušeli volat. Táta ji chtěl jet hledat. Už měl na sobě bundu a v ruce držel klíče od auta, když někdo zaklepal.“

Otevřel dveře a v nich stáli policajti. Poslal mě do pokoje za ségrou a strašně dlouho s nimi mluvil. Pak přišel nahoru, sedl si k nám na postel, objal nás a řekl, že maminka už se nevrátí...“

Setřela jsem si slzu. Gabriel si mě vysadil k sobě na klín a mlčky mě držel. Znovu mě ovanula ta uklidňující vůně lesa, jako pokaždé, když byl poblíž.

„Je mi to moc líto,“ zašeptal mi do vlasů.

„Je to už hrozně dávno,“ zamumlala jsem a otírala si oči.

„O tý nehodě jsem slyšel. Byla to tragédie. Bylo mi osm, ale dodnes mám v paměti, jak moc to mámu sebralo. Dokonce upustila hrnek s čajem, jak se jí roztrásl ruce. A když se snažila to uklidit, řízla se o stěp. Vůbec jsem to nechápal. Když jsem se jí zeptal, co se stalo, jen hodila noviny přede mě a šla nahoru. Přečetl jsem si článek o té nehodě a šel jsem za ní. Našel jsem ji sedět na schodech, tvářila se, jako by... já ani nevím. Dodneška tomu nerozumím, když to pro nás byli cizí lidi, proč se chovala takhle...“

„To je možná trochu zvláštní. Tvoje mamka čte často noviny?“

„Jo, u nás doma jsou pořád v kurzu. Každý den potřebuje vědět, co se stalo. Ne, že by si nerozuměla s počítačem, ale říká, že papírová verze je vždycky lepší. Jen mi nikdy neřekla v čem.“

„To je náhodou hezký. Ale to je teď jedno. Stalo se někdy, že by ji nějaká zpráva takhle rozhodila?“

„Ne, tohle bylo poprvý a doufám, že i naposled. Bylo to docela děsivé.“

„Hm... ale proč? Takových autonehod musí bejt plný noviny. Tak proč se takhle zastavila jen nad tou jednou?“

Bezradně pokrčil rameny.

„Není možný, že se znala s mojí mamkou? Nebo snad s tátou?“

„Myslím, že ne. Bydleli jsme nějakou dobu u mojí babičky a dědy, než si mamka pořídila tohle,“ rozhodil rukama.

„My tu bydlíme už dlouho. A ten dům jsme si stavěli.“

Jessy se opřela předními tlapkami o moje stehna. Roztržitě jsem ji pohladila po hlavě.

„V tom žádná spojitost nebude. Co jejich vztahy?“

„S mamkou to moc neprobíráme. Od té doby, co žila s mým bezvadným otcem, kterej pak prostě zmizel - to už vlastně víš - moc vztahů neměla. A když už s někým byla, nestálo to za řeč. Většinou to byl s prominutím pabl, který letěl na to, že je architektka a má prachy.“

Ale pamatuju si, že mi kdysi vyprávěla o někom, koho opravdu milovala. Prej pubertácká láska, patnáct, šestnáct let. Myslím, že pro ni byl opravdu důležitěj. Když mi o něm vyprávěla, úplně jí svítily oči, jak malýmu dítěti.“

Odhrnula jsem si uvolněný pramen vlasů z tváře.

„Dobře, a popisovala ti, jak vypadal?“

„Možná. Říkala, že byl vysoký, to říkala určitě. Taky byl svalnatý - myslím. Jo a měl hnědé vlasy a hnědozelené oči.“

Ten popis dokonale seděl na mého tátu.

„Jakže prosím?“

Nadechoval se, aby mi to zopakoval, ale já ho zarazila.

„To fakt udělá jenom holka. Nevíš, co chceš, vid’?“ pozvedl obočí.

„Tss... vidíš to, kvůli tobě ani nevím, co jsem chtěla říct,“ přistoupila jsem k němu a se smíchem ho šťouchla do ramene. Chystal se mi to oplatit, ale já uhnula.

Říkala jsem si, jak pěkně zneužiju toho, že mě nemůže vidět a tiše jsem přebíhala z místa na místo po celém pokoji. Příliš mi to ale nevycházelo, protože šel neomylně všude za mnou.

Schovala jsem se za ohromný psací stůl. S přehledem mě našel, a to ještě tak, že jsem neviděla já jeho. Nakláněl se totiž přes stůl a strčil do mě. Já seděla na patách, takže jsem neudržela rovnováhu a upadla rovnou na zadek.

To bylo opravdu vrcholně trapné. Nakonec jediný, kdo tu neviděl, jsem byla já.

Rozesmála jsem se a snažila se rychle zvednout, ale nepovedlo se mi to. Dřív, než jsem se stihla sesbírat ze země, mě Gabriel chytil, přehodil si mě přes rameno jako pytel brambor, až jsem vypískla a někam mě nesl.

Zlehka mě hodil na postel. Zalehl mě celou svojí vahou a já se ho snažila odvalit zase zpátky. Vzal mě jednou rukou za obě zápěstí a držel mi ruce nad hlavou. Pokoušela jsem se mu vysmeknout, ale čím víc jsem se snažila, tím pevněji drtil moje zápěstí.

Prsty druhé ruky mu klouzaly po mém obličejí a krku. Z jeho jemných doteků mě mrazilo.

Dívala jsem se mu do rozzářených očí a přísahala bych, že v nich vidím droboučké, škodolibé jiskřičky.

Skláněl se pořád blíž a blíž a já se začala bát. Rozechvěle jsem se nadechla, abych něco řekla, ale nebyla jsem schopná slova.

Jeho rty opatrně sklouzly po těch mých. Letmý dotek ve mně vyvolal pocit, jako by mým tělem projel elektrický proud.

Netrvalo to ani vteřinu a bylo to pryč.

Pustil mě a lehl si vedle mě. Položila jsem svou dlaň na jeho a ucítla drobný třes. Přejížděla jsem nehty přes hřbet jeho ruky.

Opřel si hlavu o moje rameno. Mlčeli jsme; ani jeden jsme netušili, co říct. Prostě jsme tam jen tak leželi a já přemýšlela, co se mu asi tak honí hlavou.